

*Jeruzalem* heeft in het Lucasevangelie een bijzondere betekenis. Het is de plaats van Jezus' verrijzenis, de plaats waar het leven lijden en dood heeft overwonnen. Engelen bij het graf hadden het aan de vrouwen gezegd: "*Jezus is hier niet. Hij is opgestaan uit de dood.*" (Lc. 24, 6) Het feit dat engelen die boodschap brengen, maakt duidelijk dat God er aan het werk is. Jeruzalem is zo belangrijk voor Lucas, dat zijn evangelie is uitgewerkt als één grote tocht naar Jeruzalem, een tocht naar het volle leven.

Zo blijkt ook in het Emmaüsverhaal. Eerst gaan de leerlingen weg van Jeruzalem, de 'verkeerde richting' uit. Immers, ze zijn verdrietig en ontgoocheld om wat met Jezus gebeurd is. Op het einde van het verhaal keren ze *terug naar Jeruzalem, meteen*. Ze kunnen niet wachten. Daar treffen ze *de elf en de anderen*, die tegen hen zeggen: '*De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt en hij is aan Simon verschenen!*' En de twee van Emmaüs vertellen wat zij hebben meegemaakt, hoe zij de verrezen Jezus hebben ontmoet. Het gaat weer in de 'goede richting'.

Mensen vinden elkaar vanuit hun geloof in de verrijzenis en vanuit hun ontmoeting met de verrezen Jezus. Zij delen hun geloof met elkaar en ze vertellen hoe ze tot geloven zijn gekomen: *wat er onderweg gebeurd was en hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood*. Geloof in de opstanding van Jezus doet mensen zelf opstaan en op weg gaan om te kiezen voor echt leven.

Zo ontstaat een geloofsgemeenschap. Zo is ooit de kerk ontstaan. Dat vertellen ons de laatste verzen van het Emmaüsverhaal.

Daarop zeiden ze tegen elkaar:  
'Brandde ons hart niet  
toen hij onderweg met ons sprak  
en de Schriften voor ons ontsloot?'

Ze stonden op  
en gingen meteen terug naar Jeruzalem,  
waar ze de elf en de anderen aantroffen,  
die tegen hen zeiden:  
'De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt  
en hij is aan Simon verschenen!'  
De twee leerlingen vertelden  
wat er onderweg gebeurd was  
en hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt  
door het breken van het brood.

Lucas 24, 32-35

De groei van de eerste kerk, de groei van een geloofsgemeenschap is niet louter mensenwerk. Het is de vrucht van een proces, waarin God zelf op verschillende manieren mensen raakt door zijn nabijheid. De leerlingen van Emmaüs zeiden het tegen elkaar: '*Brandde ons hart niet toen hij onderweg met ons sprak en de Schriften voor ons ontsloot?*'

Geloven en kerk ontkiemen in de warmte van het hart van mensen, daar waar zij geraakt worden door God. Het hele Emmaüsverhaal vertelt er uitvoerig over: de verrezen Jezus gaat mee met mensen in de persoon van een onbekende tochtgenoot; Hij geeft tijd en ruimte aan de leerlingen om zich uit te spreken over wat ze beleven; Hij ontsluit voor hen de Schriften; Hij komt thuis bij hen en gaat met hen aan tafel; Hij breekt voor hen het Brood van leven; Hij geeft hen de vrijheid om verder hun eigen weg te gaan in de richting die zij zelf kiezen.

Al die aspecten komen aan bod in het Emmaüsverhaal. We willen daarin gaan luisteren naar wat God ons te zeggen heeft, tot ons hart er van gaat branden en wij kunnen opstaan om in de kerk van morgen te kiezen voor echt leven.

Raak ons, God,  
met de warmte  
van uw liefdevolle nabijheid.

Doe ons hart branden,  
zodat wij kunnen beluisteren  
wat Gij ons wilt zeggen.

Doe ons opstaan  
en op weg gaan  
naar het nieuwe Jeruzalem.

Laat ons mensen ontmoeten  
met wie wij  
ons geloof kunnen delen.

Help ons te ontdekken  
hoe we morgen kerk kunnen zijn  
vanuit het evangelie.

Amen.



*In het Licht  
van Gods Woord*

Evangelie,  
inspiratie voor  
de kerk van morgen

0.1

*Sta op !*